

O mniej znanych królach

Krótkie spojrzenie na dobrych i złych królów

Możemy wyciągać lekcje zarówno z dobrych, jak i złych zachowań, jakich dopuszczali się królowie Izraela i Judy. Mniej więcej połowa królów Judy była dobra w jakiejś części swoich rządów, podczas gdy wszyscy królowie Izraela „czynili zło”.

pośród pierwszych królów Judy, Abiasz i Asa dobrze zaczęli swoje rządy. Każdy z nich został zaatakowany przez wroga, który dysponował przewagą liczebną, jak chodzi o armię. Gdy jednak zwracali się do Boga, odnosili zwycięstwo. Mimo to Abiasz popełniał później grzechy Rechabeama, a jeszcze później Asa szukał pomocy w Syrii. Podobnie my, gdy zwróciliśmy się do Boga, nie wracajmy do naszych starych nawyków. Nie zwracajmy się o pomoc do świata i nie stawajmy się wobec niego bardziej zobowiązani.

Po dobrym królu Jehoszafacie nastąpili królowie Jehoram i Achazjasz oraz uzurpatorka królowa Atalia, których Pismo Święte ocenia jako niegodziwych. Potem królowie Joasz (patrz artykuł o Joaszu) i Amasjasz zaczęli dobrze, lecz się potknęli.

Następnie władzę objął król Azariasz (znany jako Uzjasz, ponieważ pierwszeństwo miał kapłan Azariasz), który był drugim najdłużej panującym w Judzie (zob. artykuł o Manassesie). „Czynił on to, co prawe w oczach Pana, zupełnie tak samo, jak jego ojciec Amasjasz”. „Gdy zaś doszedł do potęgi, wzbiło się w pychę jego serce ku własnej jego zgubie i sprzeniewierzył się Panu, Bogu swemu. Wszedł mianowicie do przybytku Pańskiego, aby złożyć ofiarę z kadzidła na ołtarzu kadzenia” (2 Kron. 26:4,6). Uważa się, że Jahwe zesał wówczas trzęsienie ziemi (Amos 1:1, prawdopodobnie w 41 roku jego życia). Uzjasz nagle stał się trędowaty i do końca swojego życia musiał pozostawać w kwarantannie. Podobnie my nie powinniśmy mieć wyższego mniemania o sobie niż o innych.

Jotam zaczął swoje rządy, kiedy jego ojciec Uzjasz stał się trędowaty i musiał odejść z życia publicznego. Był jednym z nielicznych królów, o których jest powiedziane, że „czynił on to, co prawe w oczach Pana,

wszystko tak, jak czynił Uzjasz, jego ojciec” (2 Król. 15:34). Lud nie postępował jednak w ten sam sposób.

Następca Jotama, Achaz „nie czynił tego, co prawe w oczach Pana, Boga jego, jak Dawid jego praojciec” (2 Król. 16:2).

Następnie Hiskiasz „czynił [...] to, co prawe w oczach Pana, wszystko tak, jak czynił Dawid, jego praojciec” (2 Król. 18:3). Gdy nadarzyła się pierwsza okazja, ponownie wznowił działalność świątyni i zaprosił cały Izrael, aby przyłączył się do obchodów Paschy. Po tym, jak asyryjski król Sargon wziął Izraelitów do niewoli, a wiele lat później Sennacheryb najechał Judeę, Hiskiasz przedstawił problem Jahwe, a prorok Izajasz dodał mu otuchy. Historia Egiptu sugeruje, że myszy (lub szczury) zjadły asyryjskie kołczany i łuki oraz przyniosły dżumę do obozu asyryjskiego, zabijając w ten sposób 185 000 ludzi i ocalając Judę (Herodot II, 141; 2 Król. 19:35-37).

Po dwóch latach zła i bałwochwalstwa za czasów Amona Jozjasz został ostatnim dobrym królem Judei. „Czynił on to, co prawe w oczach Pana, kroczył we wszystkim drogą Dawida, swojego praojca, nie odstępując od niej ani w prawo, ani w lewo” (2 Król. 22:2). Ruszył do walki, by opóźnić bitwę faraona Necho z Egiptu z Asyrią, lecz został śmiertelnie ranny. Mimo to zmarł spokojnie w Jerozolimie (2 Kron. 34:20, 35:20-24).

Za Jehoachaza, Jehoakima, Jehojachina i Sedekiasza sprawy zmierzały od zła do zniszczenia. Z dwudziestu władców Judy, około pięciu było dobrych od początku do końca panowania. Pięciu było całkowicie złych. Pozostałych dziesięciu wiodło życie będące połączeniem dobra i zła.

Spośród królów 10-plemiennego królestwa Izraela, wszyscy byli źli, choć w różnym stopniu. Jehu zaczął dobrze, lecz powrócił do grzechu (zobacz artykuł poniżej). O ostatnim królu, Ozeaszu napisano: „Czynił on to, co złe w oczach Pana, jednakże nie tak, jak królowie izraelscy, którzy byli przed nim” (2 Król. 17:2). O żadnym z pozostałych osiemnastu Pismo nie mówi już tak dobrze.

Redakcja